

[Rahbek.]

Indvendinger imod en saadan Ordning, Indvendinger af forsikringsteknisk Art, og jeg vil ogsaa indrømme, at de Tal, den højt-ærede Indenrigsminister nævnte forleden Dag, gjorde et vist Indtryk paa mig. Men vi maa jo heller ikke være blind for, at selv om vi fortsætter under den nuværende Ordning, vil Befolkningstilvæksten, og hvad der ellers kan influere her, ogsaa betyde en Stigning, og hvis man vil holde paa, at der under alle Omstændigheder maa være en Præmiereserve til Stede, som er stor nok til at afholde alle Udgifter til saadan en Livrente, kunde man med nogen Berettigelse hævde: Ja, men saa kan vi heller ikke vedtage en Aldersrentelov med en Udgift paa 60 Millioner, uden at en Fond paa de 1 à 1½ Milliard Kr., som er nødvendig for, at Renten deraf kan give dette Beløb, er til Stede. Vi har jo heller ikke været saa bange for i vor øvrige Lovgivning at trække Veksler paa Fremtiden. I den Forbindelse kan jeg nævne en Lov som Invalideloven, hvor der overhovedet ikke finder nogen Opsparing af Præmiereservefond Sted. Jeg kan nævne et andet Omraade, hvor Forholdene træder endnu mere grelt frem: Tjenestemændenes Pensionsordning. Her synes jeg, at Staten snarere burde indbetale de nødvendige Midler til en Pensionsfond. Forholdet er jo det, at Staten bruger Tjenestemændenes fulde Arbejdskraft, men deres Pensionering overlader man til Fremtiden. Ja, ikke nok med det, men de Beløb, som Tjenestemændene selv betaler ind med 3 pCt., tager Staten lige saa roligt ind i sin Kasse og bruger til at betale ud igen. Hvis det er forsvarligt, kan jeg ikke indrømme, at det pludselig skulde være uforsvarligt, om man ikke havde Præmiereservefonden saa stor, som det under alle Omstændigheder kunde være ønskeligt.

Jeg skal saa blot tilføje om Spørgsmaalet i Almindelighed, at jeg ønsker, at den enkelte forsikrede skal have Ret til den Livrente, som hans Præmiebetaling berettiger til. Jeg er i dette Tilfælde ganske enig med Formanden for Kommissionen af 1922, Professor Sindballe, naar han skriver i Bemærkningerne til sit Forslag, at fraviger man dette Princip, bliver der i Virkeligheden Tale om et nyt Skattepaalæg, og det var jo ikke det, der var Meningen. Det bør efter min Mening være saadan, at den forsikrede, ganske bortset fra hans økonomiske Forhold, har de samme Vilkaar her, som han vilde have i ethvert privat Forsikringselskab. Hvad der derudover maa

betales til de økonomisk svage, dem, der ikke er i Stand til at skaffe sig en Livrente, der er tilstrækkelig til at leve for, maa efter min Mening tages igennem de almindelige Skatter og ikke gennem Forsikringspræmien.

Det Forslag, her foreligger til Behandling, forelagt af Medlemmer af det konservative Folkeparti, omfatter jo ikke alene Alderspensionering, men ogsaa Invalidforsikring. Jeg indrømmer de ærede Forslagsstillere, at hvis vi stod paa bar Bund, hvis vi i Dag stod og skulde begynde, vilde det være baade naturligt og rigtigt at slaa de to Ting sammen. Der er jo en vis Forbindelse derimellem, og om man bliver Invalid i en tidligere Alder, eller naar man er 65 Aar paa Grund af Alder, synes jeg ikke gør nogen Væsenforskel. Men vi har nu en Gang denne Sag ordnet, vi har en Invalidforsikring, og selv om jeg er klar over, at der kan indvendes ikke saa ganske lidt imod denne Ordning, er det ikke saa meget selve Grundlaget, Indvendingerne rejser sig imod, men derimod — for at sige det lige ud — Misbrug af Invalideloven, og det sker efter min Mening med Rette, for det er jo slet ikke dem, hvis Tilstand kan karakteriseres ved det, som vi forud for Lovens Vedtagelse kaldte Invaliditet, der har faaet Invalidunderstøttelse. Det er jo ikke sjældent, man har set en Sag blive afvist med den Motivering, at vedkommende ikke er *Invalid*, men *Krobling*. De Misbrug skal jeg imidlertid ikke komme ind paa ved denne Lejlighed, men blot sige, at selve Grundlaget for Loven efter min Mening er rigtigt nok; den bygger jo, foruden paa den forsikredes egen Præmie, paa Tilskud fra Arbejdsgiveren samt et offentligt Tilskud. Naar man nu, som her foreslaaet, slaar det hele sammen, sker der det, saa vidt jeg kan se, at Arbejdsgivernes Bidrag falder bort. Jeg kan i alt Fald ikke forstaa Loven anderledes, end at det maa være en af Følgerne. Jeg indrømmer, at det er meget rart for dem, der nu skal betale Præmierne, og indrømmer ogsaa, at disse Arbejdsgiverbidrag til Invalidforsikringen ikke er særlig populære. Men paa den anden Side mener jeg, at Arbejdsgiverne har en Interesse i, at deres Folk er sikret Hjælp i paakommende Tilfælde, og vi ser da ogsaa, at i saa godt som alle Lande yder Arbejdsgiverne Bidrag til Forsikringen. Jeg tror derfor, vi skal lade Invalideloven være udenfor disse Forhandlinger, da den jo nu en Gang er ordnet som særskilt Lov.

Angaaende Lovforslagernes Enkeltheder skal jeg ikke fremsætte mange Bemærknin-